

Έλλη Ιγγλίζ

Είμαστε επιρροεπείς στα πάθη και μέσα από αυτά μαθαίνουμε

Χριστίνα Φαραζή

03/05/2019

Εκ των πρωταγωνιστών της παράστασης «Αντιγόνη» που ανεβαίνει από την Ομάδα Σημείο Μηδέν στο Άττις-Νέος Χώρος.

Με την **Ομάδα Σημείο Μηδέν** η **Έλλη Ιγγλίζ** συνεργάζεται από το 2015. Έχει συμμετάσχει στις παραστάσεις «**Εμείς**» του Γιεβγκιένι Ζαμιάτιν (2015), «**Η Αποστολή: Ανάμνηση από μian επανάσταση**» του Χάινερ Μύλλερ (2016), «**Τρώας**» του Δημήτρη Δημητριάδη (2017), «**Θραύσματα από τον Κάφκα**» του Γκίοργκι Κούρταγκ (2018) και «**Περιμένοντας τον Γκοντό**» του Σάμουελ Μπέκετ (2018). Από τις 8 Μαΐου θα την δούμε ξανά επί σκηνής με την ομάδα να ανεβάζουν την «**Αντιγόνη**» του **Σοφοκλή** σε σκηνοθεσία **Σάββα Στρούμπου** στο **θέατρο Άττις-Νέος Χώρος**.

Η Έλλη Ιγγλίζ συστήνεται στο click@life και μιλά για τη νέα παράσταση της Ομάδας Σημείο Μηδέν, την ιδιαιτερότητα και την επικαιρότητά της.

Γεννήθηκα στον Πειραιά. Οι πρώτες μου σπουδές ήταν στην μουσική, κλασικό πιάνο με δασκάλα την Αλεξάνδρα Παπαστεφάνου και στο πανεπιστήμιο στο τμήμα μουσικών σπουδών Αθήνας. Μετά στο θέατρο στην σχολή του Εθνικού θεάτρου.

Μένω στην Δραπετσώνα. Εκεί έχω μεγαλώσει. Το σπάνιο αυτής της περιοχής είναι ότι διατηρεί στοιχεία της παλιάς γειτονίας, είναι σαν ένα μικρό χωριό μέσα στην πόλη. Εδώ μεγάλωσαν οι γονείς μου και οι παππούδες μου, όλοι γνωριζόμαστε μεταξύ μας από παλιά και αυτό δίνει μια αίσθηση ασφάλειας σε αντίθεση με μια απρόσωπη γειτονιά της Αθήνας. Το αρνητικό είναι ότι η απόσταση από το κέντρο είναι αρκετά μεγάλη.

Μικρή ήθελα να γίνω αστροναύτης. Συμβολικά κάπως το πέτυχα... η τέχνη έχει την δύναμη να μας μετακινεί σε άλλους τόπους, να μας ταξιδεύει σε άλλους κόσμους.

Από ένστικτο με προσέλκυε το θέατρο. Παραδόξως, αφετηρία στάθηκε ένα πολύ έντονο όνειρο που είχα δει και από τότε άρχισε να καλλιεργείται μέσα μου αυτή η κατεύθυνση.

Το θέατρο είναι τέχνη, η τέχνη είναι ζωή, η ζωή είναι ολότητα. Όταν ο άνθρωπος λειτουργεί ως ολότητα είναι ζωντανός και το θέατρο που κάνει είναι ζωντανό.

Το «θέατρο Άπτις», η έρευνα που κάνουμε στην «Ομάδα Σημείο Μηδέν» με σκηνοθέτη τον Σάββα Στρούμπο, η έρευνα πάνω στο σώμα, στην φωνή, στην απελευθέρωση της εκφραστικότητας, καθολικά αποτελούν καλλιτεχνικές επιρροές μου. Πηγή έμπνευσής μου είναι οι καλλιτέχνες που τόλμησαν να εμπιστευτούν την ιδιαίτερη "φωνή" τους. Η πραγματική πρωτοπορία, δεν είναι η αντίδραση σε ένα περιβάλλον, αλλά είναι η συνέπεια στο ταξίδι μιας εσωτερικής αναγκαιότητας. "Τα καλύτερα έργα τέχνης είναι εκείνα που εκφράζουν τον αγώνα που κάνει ο άνθρωπος για να ελευθερωθεί", γράφει ο Henry David Thoreau στο βιβλίο του "Ουώλντεν", ένα έργο που με έχει επηρεάσει και εμπνεύσει πολύ. Όπως επίσης και η ποίηση που νιώθω ότι δεν έχει ούτε τόπο ούτε χρόνο. Η λειτουργία των ποιητών που συμπυκνώνουν κόσμους, σε ήχους, σε λίγες λέξεις.

Η νέα παράσταση της Ομάδας Σημείο Μηδέν που συμμετέχω είναι η "Αντιγόνη" του Σοφοκλή. Είναι εκπληκτικό το πόσο βαθιά είναι η μελέτη της ανθρωπίνης δομής στην αρχαία τραγωδία, που είναι ένα φαινόμενο άμεσα συνδεδεμένο με το πολίτευμα της αθηναϊκής δημοκρατίας. Η ύπαρξη του Χορού ως σώμα πολιτών και η έκφραση της κοινής γνώμης, η εναγώνια προσπάθεια εύρεσης του μέτρου και το γεγονός ότι τίποτα δεν γίνεται εν κρυπτώ, αλλά αντιθέτως όλα γίνονται στο φως ενώπιον της πόλης και των πολιτών, είναι στοιχεία μοναδικά της τραγωδίας, που για μας σήμερα αποτελούν πηγή ενθύμησης και στοχασμού, όχι μόνο πάνω στην τέχνη αλλά και στο σύνολο και την οργάνωση της κοινωνίας. Όσο πιο ελεύθερο είναι ένα πολίτευμα τόσο πιο ευέλικτο και ανοιχτό είναι απέναντι στη κριτική. Μέσα από την "Αντιγόνη", ο Σοφοκλής ασκεί κριτική στα σκοτεινά σημεία και στους κινδύνους της αθηναϊκής δημοκρατίας του Περικλή (του 5ου αι. π.Χ.). Δίνει φωνή, λόγο και δύναμη στις ομάδες που ήταν κοινωνικά και πολιτικά αποκλεισμένες: στις γυναίκες (Αντιγόνη), στους δούλους (Φύλακας, Αγγελιαφόρος), στους γέροντες (Χορός). Επειδή η δημοκρατία είναι ένα

πολίτευμα που στηρίζεται στην εξισορρόπηση και αρμονία αντίθετων δυνάμεων, άρα από αυτήν την άποψη ευμετάβλητο, πάντοτε υπήρχε ο φόβος της κακής χρήσης της εξουσίας η οποία πιθανότατα να κατέληγε στην τυραννία (Κρέων). Σε κάθε περίπτωση, η φρόνηση και το μέτρο είναι ζητούμενα τόσο ατομικά όσο και συλλογικά, ο χορός στην "Αντιγόνη" το αναζητά διαρκώς. Ο άνθρωπος όμως είναι επιρρεπής στο "πάθος" και μέσα από αυτό μαθαίνει: η εξουσιομανία του Κρέοντα τον οδηγεί στο άμετρο, και στη συνέπεια αυτού που είναι για εκείνον η καταστροφή, η απώλεια, και μέσα από αυτήν την διαδοχή και πορεία, η συνειδητοποίηση, η αυτογνωσία.

Το ιδιαίτερο πρίσμα μέσα από το οποίο είδαμε την "Αντιγόνη", στηρίζεται σε δύο βασικά στοιχεία. Το πρώτο είναι ότι τελικά είναι μια τραγωδία για την διεκδίκηση της ζωής, είναι η αγάπη για την ζωή που οδηγεί την Αντιγόνη στον θάνατο, για τη ζωή που είναι χειραφετημένη που είναι ελεύθερη και άρα ζωντανή κι αληθινή, που τολμά να αντιπαρατεθεί στην κοσμική εξουσία, για να διεκδικήσει μια ανώτερη ζωή, ακόμα κι αν η συνέπεια είναι ο θάνατος. Η Αντιγόνη θάβει τον αδελφό της, που ο Κρέων έχει αποφασίσει να αφήσει άταφο για παραδειγματισμό σε όποιον τολμήσει να πάει ενάντια στην πόλη. Η Αντιγόνη όμως τον θάβει, με συνέπεια τον θάνατό της. Όλα τα τραγικά πρόσωπα διεκδικούν την ζωή τους ως θέση, τόσο βαθιά που γίνεται τελικά στάση κι αυτό πάντα έχει συνέπεια, πολύ συχνά τον θάνατο είτε πραγματικά, είτε συμβολικά, όπως στον Κρέοντα, που δεν πεθαίνει φυσικά αλλά συμβολικά μένοντας έρημος μπροστά στους νεκρούς του. Το άλλο ιδιαίτερο στοιχείο είναι ότι δημιουργείται ένας αστερισμός τραγωδιών μέσα στην τραγωδία. Όλα τα τραγικά πρόσωπα ως ύλη βαθυδομική διαπραγματεύονται κάποιο ιδιαίτερο ζήτημα με το οποίο παλεύουν, συγκρούονται, διεκδικούν κι αυτό δημιουργεί και συνθέτει ένα ισχυρό και αδιάσπαστο σύνολο μέσα από το οποίο "ξεπετάγονται" τα πρόσωπα.

Η επικαιρότητα του έργου είναι ότι σήμερα περισσότερο από ποτέ χρειαζόμαστε να τολμήσουμε, να διεκδικήσουμε την ζωή που έχουμε ονειρευτεί.